

εξαδέλφω τῆς ὁπως ἐκτραφεῖ ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ συζύγου τῆς. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη συλληφθεῖσα ὑπῆρξεν ἡ ἀπώλεια ὅλης τῆς οἰκογενείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντοῦ. Ἄμα ὁ Δαυὶδ ἐφθασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν· τὸν ἄφησαν νὰ ἐκλέξῃ μετὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀλλαξοθησκείας· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέβριψε πᾶσαν πρότασιν ἀλλαξοθησκείας καὶ ἀπέθανε μετὰ τῶν ἐπτά υἱῶν καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ἀλεξίου. Μόνος ὁ τελευταῖος υἱὸς τοῦ Γεώργιου, ὃν ἀπεχώρισαν τῆς λοιπῆς οἰκογενείας καὶ ἡνάγκασαν νὰ γείνη Μουσουλμάνος, ἔμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐφρονεῖ μετ' οὐ πολὺ, τῷ φόβῳ μὴ ἤθελε διεκδικήσει ἐνούμενος μετὰ τῶν Τουρκομάνων τὰ ἐπὶ τῆς Τραπεζοῦντος κληρονομικὰ αὐτοῦ δικαιώματα. Τὰ σώματα ὅλων ἐκείνων τῶν δυστυχῶν ἐβρίθθησαν ἄταφα, ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς πρωτεύουσας καὶ ἤθελον γίνεαι βορὰ κυνῶν, εἰμὴ ἡ αὐτοκράτειρα Ἑλένη δὲν ἤρχeto μετημφισμένη νὰ τὰ φυλάξῃ ἐν ὥρᾳ ἡμέρας καὶ νὰ τὰ ἐνταφιάσῃ τὴν νύκτα βοηθουμένη ἀπὸ τινὰς φίλους καὶ πιστοὺς ὑπηρέτας τῆς. Ἡ χήρα αὕτη τοῦ αὐτοκράτορος ἦτο ἀκόμη νεαρὰ, δι' ὅπερ κατεκλείσθη ἐν τῷ σεραγίῳ, ἔνθα μετ' οὐ πολὺ ἐξεμέτρησεν ἐκ λύπης τὸ ζῆν.

Οἱ Γραικοὶ κάτοικοι τῆς Τραπεζοῦντος οὐδέποτε ἀνέκυψαν ἐκ τῆς πληγῆς τὴν Μωάμεθ ὁ Β' τοῖς κατέφερεν, οὐδ' ἀπαντᾷ τις ἐν αὐτῇ ἐκγόνους τῶν ἀρχαίων αὐτῆς οἰκιστῶν. Αἱ τετρακόσιαι οἰκογένειαι, αἵτινες κατοικοῦσι σήμερον τὰ προάστειά τῆς ἦλθον ἐκ τῶν παρακειμένων ἐπαρχιῶν κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο τελευταίων αἰώνων. Ἀληθεὶς ἀπόγονοι ἐκείνων εὐρίσκονται μετὰ τῶν ἀσπασιέντων τὸν Μωαμεθανισμόν, διότι μέγα μέρος τῶν ὀρεινῶν τῆς Κολχίδος ἐγένοντο ὀπαδοὶ τοῦ Κορχανίου καὶ συνεμίχθησαν μετὰ τῶν ἄλλων Μουσουλμάνων τοῦ Τουρκικοῦ κράτους· ἀλλ' οἱ κάτοικοι διαφόρων μερισμάτων διετήρησαν ἐντὸς τῶν οἰκογενειῶν τὴν τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ ἔμειναν ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας πιστοὶ εἰς αὐτήν. (α)

ΤΕΛΟΣ

(α) Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐλάβομεν ἐκ τῆς ἐν τῇ Revue Britannique κατ' ἐπιτομὴν μεταφράσεως τοῦ ἀξιολόγου συγγραμματος τοῦ παρ' ἡμῖν πεπαιδευμένου Κυρίου Φίνλεϋ, ἐπιγραφομένου « La Grèce ou Trébizonde au moyen âge. »

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Κατ' αὐτὰς ἐδημοσιεύθησαν τρία τέσσαρα βιβλία, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, περὶ τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν στρεφόμενα. Τὴν σύγχρονον τούτων ἐμφάνισιν θεωροῦντες ὡς καλὸν σημεῖον τῆς εἰς τὰ πάτρια ἐπιστροφῆς, ἀφ' ὧν δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ μακρυνθῶμεν, λέγομεν, πρὸς ἐκφρασιν τῆς ἡμετέρας εὐχαριστήσεως, μᾶλλον παρὰ πρὸς ἐκτίμησιν καὶ κρίσιν τῶν βιβλίων, ὀλίγας λέξεις περὶ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν.

Α'. Τὸ Ὀμηρικὸν ζήτημα, ἥτοι ἱστορία τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν, πραγματεία Ἀγγέλου Σ. Βλάχου, τμηματάρχου ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, βραβευθεῖσα ἐν τῷ Ῥοδοκανκεῖῳ φιλολογικῷ διαγωνισμῷ τοῦ 1865. Ἐν Ἀθήναις, τύποις καὶ δαπάνῃ Ἰω. Ἀγγελοπούλου 1866. (εἰς 8ον σελ. ζ'. καὶ 179.)

Τὸ βιβλίον τοῦτο δὲν πρόκειται νὰ τὸ κρίνωμεν ἡμεῖς, ἀφοῦ ἤδη ἐκρίθη καὶ ἐνεκρίθη ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς καθηγητῶν. Ἡμεῖς ἐκφράζομεν μόνον τὴν ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς του σχηματισθεῖσαν πεποίθησίν μας, ὅτι θέλει γίνεαι εὐχάριστον ἀνάγνωσμα εἰς ὅσους τὸ λάβουν εἰς χεῖρας· διότι ἐνῷ εἶναι εὐφυῶς καὶ κομψῶς γεγραμμένον, ἔχει καὶ κατὰ τὰ πλεῖστα μέρη του εὐσυνόπτως τὴν ὕλην διατεταγμένην, ὥστε νὰ μὴ ἐλιγγωσιν ὁ εἰς φιλολογικὰς μελέτας ἀσυνεθίστοι ἀναγνώσται. Ἐν μόνον παρατηροῦμεν, ἐκ προκλήσεως αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως ἐν τῷ προλόγῳ θαρξύνοντες, ὅτι δὲν εἶναι καλὸν ν' ἀφήσῃ ἐν δευτέρᾳ ἐκδόσει τοῦ βιβλίου ὡς ἔχουσι τὰ ὅχι ὀλίγα ἐκεῖνα εἰς ξένας γλώσσας χωρία, τὰ ὁποῖα ἐβάλεν ἐν τῇ συνεχείᾳ τοῦ κειμένου του, ἀλλ' ἢ νὰ τὰ μεταφράσῃ, ἢ νὰ τὰ καταβιβίσῃ ὡς ἔχουσιν εἰς τὰς σημειώσεις. Οὕτω γίνεται τὸ βιβλίον εὐκατάληπτότερον εἰς πλείονας τάξεις ἀναγνωστῶν, ὁποῖον εἶν' εὐχῆς ἔργον νὰ τύχῃ, ἀφοῦ θέμα ἔχει μεγάλως διαφέρειν πάντα Ἕλληνα γραμμάτων γευσάμενον, καὶ ἀφοῦ ἄλλο βιβλίον ὅμοιον, ὅσον ἡξέρομεν, δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλῶσσάν μας παρὰ μόνον ἐν τῷ 1859 ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδοθὲν μετὰφρασμα ὑπὸ Πέτρου Ἐξακούστου, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶναι πολὺ ξεπεσμένον πρᾶγμα.

Β'. Τῶν παρὰ Ξενοφῶντι διορθωτέων μέρος δευτερον ὑπὸ Ἰωάννου Πανταζίδου. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀγ. Κανακίτου, 1866. (εἰς 8ον σελ. κβ'. καὶ 68.)

Τὸ βιβλίον τοῦτο δὲν εἶναι διὰ τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ μόνον διὰ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος φιλόλογους, οἱ ὅποιοι εἶναι φυσικὰ ὀλίγοι. Ὅτι δὲ καὶ διὰ ὀλίγους ἐνίοτε ἐκδίδονται παρ' ἡμῖν βιβλία, πρέπει νὰ χαίρωμεν, ὅχι ὁμῶς ἄνευ τινὸς λύπης ὑπὲρ τοῦ βαλαντιοῦ τῶν γραφόντων, οἵτινες ἀφοῦ χαρίσουν πρῶτον ἱκανὰ ἀντίτυπα τῶν ἐκδομένων εἰς φίλους τῶν, στοιβαζοῦσιν ὕστερον τὰ λοιπὰ ἐν ταῖς ὁχι πολὺ εὐρυχώροις οἰκίαις τῶν καὶ τὰ κρατοῦσι πολὺν χρόνον μ' ἐλπίδα ὅλως ἀβεβαίαν πωλήσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν δαπανηθέντων χρημάτων ὁχι δὲ καὶ κέρδους. Εἶεν « τὰχ' αὖριον ἔσσει' ἄμεινον! » Ὁ δὲ κύριος Πανταζίδης, εὐδοκίμως νῦν διδάσκων ἐν τῷ ἐτέρῳ τῶν ἐνταῦθα γυμνασίων, εἶχεν ἐκδώσει ἤδη ἐν ἔτει 1858, ὅτε ἀπετελείωνε τὰς σπουδὰς του ἐν Γοττίγγη, ἂν μέρος τῶν παρὰ Ξενοφῶντι διορθωτέων, ὅπερ βιβλίον ἔτυχε πολλῆς ἀποδοχῆς παρὰ τοῖς ἐν Εὐρώπῃ φιλολογοῦσι, καὶ τῶρα ἐδῶ ἔδωκεν ἐξκλοοῦθαι τῶν μελετῶν του καὶ προτείνει πειστικῶς πολλὰς καὶ καλὰς ἐξ εἰκασίας διορθώσεις τοῦ Ξενοφωντείου κειμένου, ἐν τοιούτοις δηλ. χωρίοις, ἐνθα τὰ γνωστὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα ἀνιάτως νοσοῦσι. Γνώσις τοῦ πνεύματος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ξενοφωντείου ὅφους, ὀξύτης παρατηρητικῆ μετὰ κρίσεως ὕγιους, σαφήνεια ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ, μετρίότης ἥτοι ἐγκράτεια ἱκανὴ περὶ τὴν χρῆσιν τῶν συγχωρουμένων θεραπειᾶς μέσων τῆς τομῆς ἢ καύσεως καὶ τῶν ὁμοίων, ταῦτα εἶναι τὰ πανταχοῦ ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦτῳ ἐκφινόμενα καλὰ ἰδιώματα. Ἀξιοπρόσμενον δὲ προέταξεν ὁ συγγραφεὺς πρόλογον σελίδων κβ'. ἐν ᾧ καὶ περὶ ἀσχολήσεως τῆς μάλιστα ἐμπρεπούσης κατὰ τὸ παρὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας φιλόλογους κάμνει λόγον, καὶ μετὰ εὐφραδείας καὶ ζωηρότητος οὐ τῆς τυχούσης ἀγωνίζεται νὰ καταδείξῃ τέσσαρα πέντε ἀντικείμενα σπουδῆς φιλογικῆς, ὧν εὐχόμενος καὶ συνιστῶν τὴν καλλιέργειαν ἔχει καὶ ἡμᾶς ὁμογνώμονας καὶ πάντα ἄλλον ὅστις δὲν ἀδιαφορεῖ περὶ τοῦ πνευματικοῦ βίου τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Γ'. Ἰδιωτικὰ τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ Ἰωάννου Πρωτοδίκου. Ἐν Σμύρῃ, ἐκ τῆς τυπογραφίας τῆς Ἀμαλθείας, 1866. [εἰς 8ον σελ. 95].

Ὁ ἐκπονήσας τὸ παρὸν βιβλίον, τρόφιμος πρῶτον τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου καὶ νῦν ἐν Σμύρῃ διδάσκων, εἶναι πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιος, ὅτι συμ-

μορφούμενος πρὸς τὸ παράδειγμα καὶ παράγγελμα τοῦ ἀθανάτου Κοραῆ προσέσχε ἴσον νοῦν εἰς λέξεις ἰδιαζούσας τῆς ἐν Ἑλλάδι συνήθους τῷ λαῷ γλώσσης καὶ ἀναγράφας αὐτὰς ἐπιμελῶς καὶ πιστῶς προσεπάθησε καὶ εὐμεθόδως νὰ τὰς διευκρινήσῃ, ὅπερ μεγάλως συμβάλλει εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς ἀδιαπλάστου εἰσέτι γλώσσης ἡμῶν τῆς γραφομένης. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἀπὸ ἐτῶν τινῶν, ἐξ ὅτου μάλιστα τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐξέδωκε διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐφημερίδος τῶν Φιλομαθῶν πρόσκλησιν τινὰ περὶ τοιούτων γλωσσικῶν ἐρευνῶν, ἡσυχολήθησαν οὐκ ὀλίγοι εἰς συλλογὰς λέξεων τῆς κοινῆς γλώσσης καὶ ἐδημοσίευσαν αὐτὰς διὰ τε τῆς ῥηθείσης ἐφημερίδος καὶ τῆς Πανδώρας καὶ τοῦ Φιλίστορος, ἀλλὰ ὁμολογητέον, ὅτι ἐκτὸς πάνυ ὀλίγων, ἐνὸς ἢ δύο, οἱ πλείονες δὲν προσῆλθον εἰς τὸ δυσχερὲς ἔργον προπαρασκευασμένοι δεόντως, καὶ πλειστάκις διὰ τοῦτο περιέπεσαν εἰς παραλογίας καὶ ἀτοπίας. Ὁ δὲ κ. Πρωτόδικος διάφορος τούτων, καθὼ καὶ μεθοδικώτερον παιδευθεὶς, ἐξετέλεσε τὸ ἔργον του πολὺ κάλλιον. Φαίνεται δὲ ἐκ τῶν παραπομπῶν εἰς βιβλία τὰς ὁποίας κάμνει, ὅτι οὐ μόνον ἱκανῶς εἰς τοὺς προγονικοὺς ἡμῶν συγγραφεῖς ἐσχόλασεν, ἀλλὰ καὶ εἰς νεώτερα Εὐρωπαίων φιλόλογων βιβλία ἀνέδραμε, φιλοτιμούμενος νὰ εἶναι ἐν γνώσει τῆς συγχρόνου περὶ τὴν κλασικὴν φιλολογίαν προόδου. Τοῦτο δὲ ἡμεῖς ἐν ἐπαίνου μέρει ἀναφέρομεν ἐδῶ, ἵνα καὶ ἄλλους ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευμα παροτρύνωμεν. Οὐδὲν τῷ ὄντι ἀθλιώτερον τοῦ ἐν Ἑλλάδι διδασκάλου, ὅστις ἀποφοιτήσας τῶν μετρίως φιλογικῶν παιδευτηρίων μας, εἰς τὰ ἐγγύρια μόνον βιβλία περιορίζῃ ὕστερον τὰς μελέτας του, καὶ εὐρίσκων ἀσύμφορον ἑαυτῷ νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν κατάλογον τῶν μᾶλλον φορολογουμένων ὑπὸ τοῦ κ. Βίλμπεργ, (ὡς ἀστείως λέγει ὁ τοῦ προμνημονευθέντος βιβλίου συγγραφεὺς Πανταζίδης) ὁσημέραι χεῖρων ἑαυτοῦ ἀποβαίνει ἀντὶ νὰ γίνεταί κρεῖττων. Τοῦτο δὲ πάσχουσιν ὁχι ὀλίγοι καὶ δι' ἄλλα μὲν αἷτια, οἷον τῆς ἀτελοῦς καὶ ἀμεθόδου παιδεύσεως, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ διὰ τὸ ὅτι εἰς ὑλικώτερον τρεπόμενοι βίον ἢ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιπρέπειαν ζηλοῦντες, δαπανῶνται εἰς κομψὰ φορέματα, χρυσᾶς ὥρολογίων ἀλύσεις καὶ τὴν ἄλλην ἀναπαυτικὴν δίαίταν, καὶ ἀντὶ νὰ πορίζωνται καὶ ἐξ ἰδίων καλὰ διδασκτικὰ τῆς Εὐρώπης βιβλία, τὰ πάντα μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας περιμένουσιν ἐκ δημοσίων βιβλιοθηκῶν καὶ περὶ

τῆς πτωχείας τούτων πολλάκις παραπονούνται πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἀδρανείας τῶν, ἥτις ἀδράνεια σύμπτωμα κατ' ἀρχὰς οὐσα ἀπλοῦν τοῦ βίου τῶν, γίνεται τῷ χρόνῳ ἕξις κραταῖα καὶ δευτέρα φύσις καὶ οὕτω τοὺς παραπέμπει λεληθότως εἰς τὸ ἀκλεές γῆρας.

Δ'. Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν Ἑπειρὸν δημοτικῶν ἀσμάτων ὑπὸ Γ. Χρ. Χασιώτου, ἐκδιδόντος Κ. Τεφαρίκη. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Ραδαμάνθους, 1866. [εἰς 8^{ον} σελ. κη' καὶ 247.]

Ὁ τοῦ παρόντος βιβλίου συντάκτης, φοιτῶν εἰσέτι ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἔκρινεν, ὅτι δύναται, οἰκονομῶν τὸν καιρὸν τῶν μελετῶν του, νὰ ἀσχοληθῇ καὶ εἰς σύνταξιν φιλολογικῶ βιβλίου. Καλῶς δ' ἐποίησεν, ὅτι ἀντὶ νὰ τραπῇ εἰς ἄλλα μάταια, συνέλεξε καὶ ἐξέδωκε δημοτικὰ ἄσματα τῆς πατρίδος του Ἑπεירוῦ, τὰ ὁποῖα καὶ ὡς ποιητικὰ προϊόντα καὶ ὡς μνημεῖα γλωσσικὰ ἔχουσιν ἀξίαν. Ὅχι ὀλίγα τῶν νῦν ἐκδιδομένων δὲν εἶναι εἰμὴ παραλλαγὰι τῶν ἤδη γνωστῶν καὶ περιληφθέντων ἐν ἄλλαις τε συλλογαῖς καὶ ἐν τῇ πλουσιωτάτῃ πασῶν, τῇ τοῦ Γερμανοῦ Passow, τῇ ἐκδοθείσῃ ἐν Λειψίᾳ τῷ 1860, ὡς τοῦτο δὲν λανθάνει καὶ τὸν κ. Χασιώτην. Ἀλλ' εὐρίσκονται ὁμως ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ συλλογῇ καὶ τινα ὅλως νέα καὶ ἀξιοπερίεργα, ἀνθ' ὧν ὀφείλεται εὐγνωμοσύνη εἰς τὸν κοπιᾶσαντα. Ἐκεῖνοι δὲ μόνον γνωρίζουσι τὰς πολλὰς δυσκολίας τοῦ ἔργου τοῦ συλλογέως, ὅσοι αὐτοὶ ποτε ἐκοπίασαν εἰς τὸ ἀναγράψαι ἐκ στόματος τοῦ λαοῦ τραγοῦδιον. Περὶ τούτων τῶν δυσκολιῶν δίδει λόγον ὁ συλλογεὺς ἐν σελ. κζ'. τῶν προλεγομένων του τὰ ὁποῖα προέταξε τοῦ βιβλίου, ἔνθα καὶ περὶ δημοτικῆς ἐν γένει ποιήσεως τὰ εἰκότα λέγονται καὶ περὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ εἰς ὁμοίας συλλογὰς ἀσχοληθέντων Ἑλλήνων τε καὶ ἀλλογενῶν ἐκτίθενται τὰ ἀναγκαῖα ἱστορικῶς. Ἄλλα τινὰ τῶν προλεγομένων μέρη ἠδύνατο νὰ εἶναι συντομώτερα, ἢ καὶ ὅλως νὰ λείπωσιν, οἷον τὰ περὶ τῆς πρώτης ἀρχῆς πάσης γλώσσης ἀνθρωπίνης καὶ ἰδίως τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῶν αὐτῆς διαλέκτων, ὡς καὶ τινα περὶ τῶν Ὀμηρικῶν καὶ ἄλλων ποιημάτων, διότι ταῦτα, ἵνα καλῶς ἐκτεθῶσι, χρῆζουσιν ἀλλοίᾳ μεταχειρίσεως. Ἀλλ' ἡμεῖς σήμερον δὲν θέλομεν νὰ εἴμεθα αὐστηροὶ κριταί, καὶ ἐνθαρρύνοντες ἀσμένως τὸν νέον τῆς Συλλογῆς δωρητὴν εἰς φιλολογικοὺς κόπους, ἐκδοτέους ὅχι σπευστικῶς, καταπαύομεν ἐνταῦθα τὸ παρὸν βι-

βλιογραφικὸν ἡμῶν ἄρθρον, εὐχόμενοι ἵνα ὡς πλεῖστοι τῶν ἡμετέρων λογίων ἐπιδοθῶσιν εἰς ὁμοίας σπουδὰς πρὸς αὐξήσιν τῆς πολυμελοῦς ἐθνικῆς δυνάμεως, ἥτις ἐνυπάρχει εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν φιλολογίαν ἡμῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 13 Ἰουνίου 1866.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

Ὁ Βελισσάριος σύγγραμμα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Μαρμοντέλλου μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Παγκάλου τεύχος Α'. ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Λαζ. Δ. Βιλλαρὰ 1866.

Τοιούτων βιβλίων ἱστορικῶν ἠθικῶν καὶ τερπνῶν ἢ μεταφράσεις εἶναι ἐπαινετὴ καὶ ἀξιόζηλος ὅταν γίνεται μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιστασίας· ἀλλ' ὁ μεταφραστὴς τοῦ προκειμένου καὶ τοι δυνάμενος νὰ συμβουλευθῇ ἐτέρας δύο μεταφράσεις προγενεστέρας τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ὑπέπεσεν εἰς λάθην γλωσσικὰ καὶ ὀρθογραφικὰ οὐκ ὀλίγα δυστυχῶς ἐκτὸς τῶν τυπογραφικῶν. Τούτων τὴν ἀποφυγὴν εὐχόμενοι κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἐπομένου τεύχους συνιστῶμεν τὸ βιβλίον ὡς ἀνάγνωσμα ὠφέλιμον τῇ νεολαίᾳ.

Ο ΜΑΚΙΑΒΕΛΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ Γ'. (1)

Σπούδαζε ὅσον τὸ δυνατόν ν' ἀποκτήσης τὴν εὐνοίαν τῶν γυναικῶν, καὶ μάλιστα τῶν πλουσίων καὶ προβεβηκυῶν, ἢ ἐκείνων αἵτινες ἔχουσιν ἐπιρροὴν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον.

Εἰς τὰς γυναῖκας θὰ ἀρέσκῃς ἐνδύομενος καθαρὰ (*) καὶ ἀλείφων τὴν κεφαλὴν σου διὰ μύρων, καὶ ἐν γένει φαινόμενος κομψὸς καὶ ὑποχωρητικὸς πρὸς αὐτάς. Κράτει ἄνθη διὰ νὰ τὰ προσφέρῃς εἰς αὐτάς, καὶ ζαχαρωτὰ διὰ τὰ παιδιὰ,

(1) Σημ. Χρυσάλλιδος. Χάριν περιεργείας ἀποσπῶμεν τοὺς ἱατρικοὺς τούτους ἀφορισμοὺς ἀπὸ τῆς Ἀποθήκης τοῦ 1840. Ἄς ἀναγνώσωσιν αὐτοὺς προσεκτικῶς οἱ ἱατροὶ μας καὶ ἂς τὸ ἔχωσιν εἰς μνήμην δασκῶσι τὸ ὄντως δυσχερὲς ἐπάγγελμά των.

(*) Τὴν καθαρὰν στολὴν καὶ τὸ ἀλείμμα τῆς κεφαλῆς ἐπῆνεσαν καὶ ὁ Ἱπποκράτης καὶ ὁ Γαληνός (Περὶ Ἰατρικῆς σελ. 6. Ὑπόμνημ. εἰς Ἱπποκρ. Ἐπιδ. 5^η σελ. 138). Ὅταν ὁμως στερεώσῃς τὴν ὑπόληψίν σου, ἐμπορεῖς καὶ νὰ ἐνδύεσαι φορέματα ῥυπαρὰ καὶ ἐξεσχισμένα, ὥστε νὰ μὴ διακρίνεσαι ἀπὸ ψωμοζήτην, διότι θέλεις ἐπισύρειν περὶ σιστότερον τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου.